

Avattuani silmäni ympärsitöni oli minulle täysin vieras. Ympärilläni leijaili ummehtunut haju. Äkkiä näkökenttääni astuu minulle aivan vieras henkilö, joka katseeni vaistotessaan väläyttää minulle hymyn. Hänen pitkät ja suipot torahampaansa välähtävät himmeän lampun valossa. "Missä minä olen?" Kysyn pää pyörällä. Yrittäessäni nouseta istumaan kehoni lävistää viiltävä kipu ja lysähdän takaisin maahan. "Sait aikamoisen annoksen hopeaa. Sinuna en yrittäisi liikkua vielä vähään aikaan." Toinen vampyyri sanoo ja katsoo minua myötätuntoisena. Pojalla on pitkät hopeanharmaat hiukset, jotka ovat siisti palmikolla. Hänen silmänsä ovat todella vaaleanharmaat, melkein läpikuultavat. "Kuka sinä olet?" Kysyn ja yllätyn oman ääneni heikkoudesta. "Voit kutsua minua Rafaeliksi." Vampyyri sanoo tauon jälkeen, aivankuin hän joutuisi hetken miettiä omaa vastaustaan. "Palatakseni kysymykseesi missä olet niin tämä on selvästi vanha viinikellari." Rafael sanoo ja hymyilee omahyväisesti. Hän on oikeassa minun olisi pitänyt tunnistaa se jo lattialla lojuvista tynnyreistä sekä pölyisistä hyllyistä, joissa muutamssa on sielä täällä jokin unohdettu pullo. "Miksi sinä autoit minua?" Kysyn seuraavaksi. Useat kysymykset risteilevät päässäni niin, etten tiedä mistä pitäisi aloittaa. "Sinä kiehoit siskoani." Rafael sanoo ja kohauttaa olkapäitään. Katson häntä yllättyneenä. "Täällä on ilmeisesti vielä muitakin?" Utelen. "Ei, sisareni on ulkona. Hän kuitenkin haluaa tavata sinut myöhemmin ja siitä tulikin mieleeni se ei oikein suju jos olet tuossa kunnossa." Rafael sanoo ja katson häntä yhtenä suurena kysymysmerkkinä. Rafael kohottaa ranteensa huulilleen ja puraisee. Veren tuoksu täyttää ilman heti perässä ja kulmahampaani työntyvät kipeästi alahuultani vasten. "Juo." Rafael sanoo ja ojentaa rannettaan. Katson häntä epäröiden ja Rafael nyökkää rohkaistaakseen minua. Upotan hampaani hänen ranteeseensa ja tuttu maku tulvii suuhuni. Tälläkertaa kaikki on kuitenkin erilaista, kaikki tuntuu voimakkaammalta. Maku ja tunne jotka valtaavat minut on ennaltaarvaamaton. Rafael kuitenkin irrottaa ranteensa liian pian ja katson häntä lasittunein silmin. "Huomaan ettet ole aiemmin juonut kaltaistesi verta. Eikö kaikki tunnukin paremmalta, kuin ihmisten veren jälkeen?" Rafael kysyy ja nuolaisee rannettaan, jolloin hänen haavansa umpeutuvat. "Kyllä, se oli erilaista." Sanon ääni käheänä. Rafael nyökkää minulle hyväksyvästi ja ojentaa kätensä. Tartun siihen epäröiden ja Rafael auttaa minut ylös. "Hyvä pysyt siis tolpillasi. Onneksemme olet tuore vampyyri joten verni vaikuttaa sinuun nopeammin." "Tule sisareni haluaa tavata sinut." Rafael sanoo ja viittoon kohti kellarin ovea. Minulle ei jää muita vaihtoehtoja kuin seurata häntä.

Päästyämme kellarista minut kohtaa yllätävä näky. Emme päästyntykään johonkin talonrotiskoon vaan siistiin eteiseen. Kaikkialla huoneessa vallitsivat raikkaat ja vaaleat sävyt. "Tätä tietä." Rafael hoputtaa jäätyäni haaveilemaan ja lähden kulkemaan hänen peräänsä. Pädymme olohuoneeseen, jonka sohvalle istuu vaaleatukkainen vampyyri. "Ihanaa vieraamme on herännyt." Vampyyri sanoo ja ponnahtaa innostuneena ylös kuin pikkulapsi, mitä hän kieltämättä onkin. Tyttö on sonnustautunut vaaleapunaiseen tyllimekkoon ja hänen kiharoitaan koristaa samaa sävyä oleva rusetti. "Mikä on nimesi?" Tyttö kysyy ja kävelee eteeni. "Cain. Oletan, että te pelastitte minut?" Sanon kysyvästi. "Tietenkin. Olen Elena." Tyttö sanoo innostuneesti "Ja sinä Caino olet uusi leikkikaverini." Elena sanoo ja katson häntä pöllimistyneenä. "Anteeksi kuinka?" Kysyn miettiessäni kuulinko oikein. "Enkai minä sinua ilmaiseksi pelasta. Sehän olisi järjetöntä, vai mitä Rafael?" Elena kysyy ja katsoo isoveljeään. "Tietenkin, se olisi aivan mielipuolista." Rafael sanoo ääni värittömänä. "Hienoa. Rafael voit nyt poistua ja jättää minut ja Cainin kahden." Elena sanoo ja huitaisee kättään välinpiämättömästi. "Kuten haluatte." Rafael sanoo ja poistuu kumarruksen saattelemana. "Cain leikitäänkö hippaa? Sinä olet hippa." Elena sanoo ja koskettaa kättäni. Tyttö pinkaisee karkuun ja minulle ei jää muita vaihtoehtoja, kuin seurata häntä. Elena juoksee takaovesta ulos ja päädyn seuraamaan

häntä laajalle pihalle. Kuulen tytön kikattavan juostessaan ja täytyy myöntää, että itselläkin on aika hauskaa. Saavutan Elenan omenapuun luona ja kaappaan syliini. "Sait minut kiinni, nyt on palkinnon aika." Tyttö sanoo säteillen. "Mitä minä voitin?" Kysyn hämmentyneenä. "Et sinä höpsö, vaan minä." Elena sanoo ja iskee hampaansa kurkuuni kuin käärme. Astun yllättyneenä askeleen taaksepäin mutten irrota tyttöä. Olen pelastajalleni velkaa vähintään tämän. Äkkiä tyttö irrottaa hampaansa kaulaltani ja katsoo minua yllättyneenä. "Cain on rakastunut." Elena sanoo ja hänen kavoiltaan paistaa hämmennys. "Ei, en ole." Sanon hätäisesti ja lasken hänet maahan. "Oletpas. Sinä et saa, olet minun." Elena sanoo ja purskahtaa itkuun. Veriset kyynелеet alkavat valua pitkin tytön kasvoja. Kyyristyn hänen eteensä ja hymyilen vaisusti. "Älä huoli minulla ei ole oikeutta mennä hänen luokseen." Sanon surullisesti. Elenan itku lakkaa ja hän katsoo minua hymyillen. "Tarkoittaako se, että jätät minun luokseni?" Elena kysyy silmät säteillen. Epäroin vain hetken ennenkuin vastaan. "Kyllä, minä jään tänne." Sanon lopulta ja Elena rutistaa minua onnellisena. "Hah ai, että oikeen lapsen leikkikaverina toimit." Luca sanoo ja heiluttaa kädessään paperiarkkia. "Anna se takaisin." Sanon ärtyneenä ja yritän napata paperin Lucalta, joka on minua ainakin kaksikertaa pidempi. "Hei Luca anna olla." Alex sanoo ja lopettaa pyörimisen tuolillaan. "Milloin se kohta tulee, kun metsästäjät palaavat?" Alex kysyy innostuneena. Kiitollisena Alexsin kysymyksestä jätän Lucan omaan arvoonsa. "Silloin kun sitä vähiten odotat." Vastaan ja isken silmää. "Toivottavasti siis pian." Alex mutisee hiljaa. "Mikä tulee pian?" Nikolas kysyy ja astuu huoneeseen. "Tarinan jatko." Sanon ja työnnän paperit piiloon. Kirjoitan mielummin käsilläni, kuin koneella. "Ai, mitä on tiedossa?" Nikolas kysyy kiinnostuneena ja painaa suudelman huulilleni. "ritätkö sinä lahjoa minua kertomaan?" Naurahdan ja Nikolaksen naamalle kohoo ovela virne. "Onnistuinko siinä?" Nikolas kysyy ja pudistan hänelle päätäni. "Ikäväkyllä joudut odottamaan." Vastaan ja Nikolas katsoo minua muka loukkaantuneena. Pian hänen kasvoilleen kuitenkin kohoo hymy. "Pidä sitten kiirettä." Nikolas sanoo ja porröttää tukkaani. Nyökkään vakavana ja palaan takaisin kirjoittamisen pariin.